

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/4/2021
Identifikačné číslo spisu: 5020200315
Dátum vydania rozhodnutia: 12.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5020200315.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: U. A. Q.-V., bytom Š.C. XXXD, XX-XXX J., V., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka: PROMAVIT, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, Čadca, IČO: 47 237 210, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 11674-4/2019-BA zo dňa 06. mája 2019, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č.k. 29Sa/24/2020-47 zo dňa 03. septembra 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č.k. 29Sa/24/2020-47 zo dňa 03. septembra 2020 z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Žiline (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným uznesením č.k. 29Sa/24/2020-47 zo dňa 03. septembra 2020 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovanej č. 11674-4/2019-BA zo dňa 06. mája 2019 (ďalej len „rozhodnutie žalovanej“), ktorým odvolanie ďalšieho účastníka, t.j. zamestnávateľa žalobkyne, podané proti prvostupňovému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca č. 46956-1/2013-CA z 15. októbra 2013 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) vo veci vzniku sociálneho poistenia žalobkyne ako zamestnankyne, zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd tak, že žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania v zmysle § 170 písm. a) SSP nepriznal.

2. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu žalovanej mal preukázané, že Sociálna poisťovňa,

pobočka Čadca vydala dňa 15. októbra 2013 rozhodnutie č. 46956-1/2013-CA, ktorým rozhodla, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnankyni ďalšieho účastníka konania od 09. februára 2012 podľa slovenskej legislatívy. Rozhodnutie bolo doručené zamestnancovi aj zamestnávateľovi. Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie zamestnávateľ, t.j. ďalší účastník konania, o ktorom rozhodla žalovaná napadnutým rozhodnutím tak, že odvolanie ďalšieho účastníka konania zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila. Žalobkyňa odvolanie v zákonom ustanovenej lehote nepodala. Krajský súd v danej súvislosti poukázal na to, že žaloba žalobkyne síce smeruje proti rozhodnutiu žalovanej, ktorým bolo rozhodnuté o riadnom opravnom prostriedku, avšak z obsahu napadnutého rozhodnutia mal preukázané, že odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu podal len zamestnávateľ, t.j. ďalší účastník konania.

3. Krajský súd uviedol, že v správnom súdnictve platí v zmysle § 7 písm. a) SSP všeobecný princíp povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov v administratívnom konaní. Vyčerpanie riadneho opravného prostriedku je procesnou podmienkou preskúmateľnosti konkrétneho správneho rozhodnutia správnym súdom. Nesplnenie tejto procesnej podmienky vedie k odmietnutiu žaloby ako neprípustnej podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP. Krajský súd mal za preukázané, že proti prvostupňovému rozhodnutiu žalobkyňa odvolanie nepodala. Vzhľadom k tomu, že zo žalobou napadnutého rozhodnutia žalovanej vyplýva, že bolo rozhodnuté len o odvolaní iného účastníka správneho konania, nie žalobkyne, ale jej zamestnávateľa, krajský súd uviedol, že žalobkyňa nevyčerpala riadny opravný prostriedok, ktorého použitie umožňuje osobitný predpis (§ 7 písm. a) SSP).

4. Na základe uvedených skutočností správny súd skonštatoval, že žaloba smeruje voči rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom súdneho prieskumu podľa § 7 písm. a) SSP, a preto žalobu pri aplikácii § 98 ods. 1 písm. g) SSP ako neprípustnú odmietol.

II.

Kasačná sťažnosť

5. Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť dôvodiac, že poľská inštitúcia nemá právoplatné rozhodnutie, že žalobkyňa podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky od 09. februára 2012 do 30. novembra 2013. Namietala tiež nesprávne použitie čl. 288 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v súvislosti s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii, tým, že neboli uplatnené a tým, že rozhodnutie bolo vydané na základe vnútroštátnych predpisov namiesto uplatnenia predpisov a nariadení Európskej únie, ktorých obsah nemal byť v predmetnom rozsahu rozširovaný, upravovaný a ani doplňovaný. Žalobkyňa poukázala na to, že akékoľvek rozširovanie, doplňovanie či modifikácia domniek uvedených v nariadení podľa vnútroštátnych predpisov je porušením princípu prvenstva zákona Európskej únie a princípu lojálnej spolupráce a je absolútne neprípustné.

6. Žalobkyňa namietala porušenie hmotného práva, a to čl. 45, 46, 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie tým, že bol vykonaný ľubovoľný, odtrhnutý od judikatúry, a zaväzujúci výklad princípu slobodného pohybu zamestnancov a ponímania zamestnanca, a taktiež pravidlá rovnosti. K uvedenej námietke žalobkyňa poukázala na judikatúru Medzinárodného súdneho dvora. Princíp rovnosti, ako aj zákaz diskriminácie, ktorá s tým priamo súvisí, sú jedným zo základných princípov fungovania Európskej únie. Údaje uvedené v rozsudku Medzinárodného súdneho dvora zo dňa 23. marca 1982 vo veci 53/81, D.M. Levin v. Staatssecretaris van Justitie boli žalovanou a krajským súdom ignorované. Tento rozsudok poukazuje na problémy, ktoré majú podstatný význam pre žalobkyňu, keď uvádza, že zamestnávanie na polovičný úväzok, napriek tomu, že môže priniesť menšiu mzdu ako je priznaná minimálna mzda, pre mnoho osôb znamená zlepšenie životných podmienok. Dosiachnutie cieľov Zmluvy by bolo ohrozené, ak by využívanie práv vyplývajúcich z princípu slobodného pohybu pracovníkov bolo zarezervované výlučne pre osoby zamestnané na plný pracovný úväzok a v konečnom dôsledku pre osoby, ktoré získavajú mzdu rovnajúcu sa garantovanej minimálnej mzde v danej oblasti.

7. Pojem „pracovníka“ a „činnosti zamestnanej osoby“ je potrebné interpretovať spôsobom, ktorý

naznačuje, že pravidlá slobodného pohybu pracovníkov sa taktiež vzťahujú na osoby, ktoré vykonávajú, alebo majú zámer vykonávať podnikateľskú činnosť v rámci zamestnávania výlučne na polovičný úväzok, a ktoré v dôsledku tejto činnosti získajú alebo budú získavať mzdu, ktorá je nižšia ako garantovaná minimálna mzda v danej oblasti.

8. Pojem zamestnanec uvedený v čl. 48 má význam na úrovni Spoločenstva a musí byť interpretovaný podľa objektívnych kritérií, ktoré charakterizujú pracovný vzťah týkajúci sa práv a povinností danej osoby. Charakteristickou vlastnosťou pracovného vzťahu je, že daná osoba vykonáva prácu s určitou ekonomickou hodnotou v prospech inej osoby a pod jej vedením, a za to získava mzdu. Oblasť, v ktorej je práca vykonávaná a charakter právneho vzťahu medzi zamestnávajúcim subjektom a zamestnaným je pozbavený akéhokoľvek významu pri uplatnení čl. 48, a preto nemá žiaden význam týkajúci sa skutočnosti, či táto osoba mala alebo nemala byť uznaná za zamestnanca. (Rozsudok Medzinárodného súdneho dvora zo dňa 03. júla 1986 vo veci 66/85, Deborah Lawrie-Blum v. Land Baden-Württemberg a rozsudok zo dňa 31. mája 1987 vo veci 344/87, I. Bettray v. Staatssecretaris van Justitie). Pojem zamestnanec má význam na úrovni Spoločenstva a mal by byť interpretovaný v širšom rozsahu, pretože vymedzuje rozsah jednej zo základných slobôd zaručených v Zmluve (rozsudok Medzinárodného súdneho dvora zo dňa 06. novembra 2003 vo veci C-413/01, Franca /Vinni-Orasche v Bundesminister für Wissenschaft, Verkehr und Kunst).

9. Žalobkyňa poukázala na to, že odôvodnenie o jej vylúčení zo sociálneho poistenia na Slovensku prostredníctvom žalovanej a krajského súdu sa mení v závislosti od aktuálnych potrieb. Žalobkyni bol súčasne vytknutý marginálny charakter vykonávanej práce a nevykonávanie práce, pričom takéto stanovisko je zaujaté taktiež voči spolupracovníkom žalobkyne. V prípade, že žalobkyňa bola vylúčená zo sociálneho poistenia, má žalovaná povinnosť zodpovedne odôvodniť svoje stanovisko, ale aj dodať všetky dôkazy pre jej potvrdenie.

10. Podľa názoru žalobkyne krajský súd učinil chybné faktické závery, pretože sa opieral o neodôvodnené tvrdenia žalovanej a o dôkazy z vykonávania práce žalobkyne na území Slovenskej republiky, keď došiel k rozhodnutiu, že žalobkyňa prácu nevykonáva. Z protokolov vyplývajú závery, ktoré sú v rozpore s tvrdeniami žalovanej. A aj napriek tomu sa žalovaná odvoláva na obsah týchto dokumentov aj v prípade zamestnancov zamestnaných už po období, kedy bola vykonaná kontrola. Keďže kontrolované obdobie bolo označené začiatočným a koncovým termínom, nie je možné sa nimi odvolávať na údajné výsledky z kontrol vo vzťahu k zamestnancom zamestnaným po tomto období. Takéto stanovisko krajského súdu je očividným spôsobom v rozpore s obsahom protokolov z uskutočnenej kontroly, ktoré poukazujú na to, že účastník konania oboznámil osoby vykonávajúce kontrolu s dokladmi potvrdzujúcimi, že žalobkyňa a ostatní zamestnanci prácu vykonávajú. V doteraz prebiehajúcich konaniach žalobkyňa prejavovala mimoriadnu iniciatívu v predkladaní dôkazov, aj keď nebola pozvaná na kontrolné konanie prostredníctvom žalovanej. Žalobkyňa predkladala dokumenty, ktoré preukazovali, že prácu vykonávala na území Slovenskej republiky v prospech účastníka konania. Každý z jej predložených dokumentov bol posúdený v jej neprospech, a súčasne žalovaná nepredložila dôkazy o opaku. Takéto posúdenie dokladov o vykonávaní práce žalobkyne prostredníctvom krajského súdu je v rozpore s princípmi logiky. Navyše body 5-7 Rozhodnutia č. Al Správnej komisie zo dňa 12. júna 2009 o ustanovení dialógu a zmierovacieho konania v rozsahu platnosti dokumentov a určenia príslušnej legislatívy a poskytnutia dávok podľa základného nariadenia, priamo poukazujú na skutočnosť, že povinnosťou žalovanej bolo vysvetliť svoje stanovisko a dodať všetky dôkazy na jeho potvrdenie. Následne sa žalovaná obmedzila k vydaniu rozhodnutia a k predloženiu vyhlásenia týkajúceho sa zdanlivo iba žalobkyne, ktoré nebolo v súlade so skutkovým stavom určeným touto inštitúciou.

11. Rozhodnutie, ktoré žalobkyňa prevzala, bolo vo svojom obsahu rovnaké, ako u ostatných občanov Poľskej republiky zamestnaných na základe pracovnej zmluvy a u niekoľko desiatok slovenských subjektov, vykonávajúcich podnikateľskú činnosť. V rozhodnutiach vydaných žalovanou a v rozsudku krajského súdu je viditeľné prehliadanie platných predpisov Európskej únie a odstup od princípov zistenia pravdivého skutkového stavu. Žalobkyňa mala za to, že predložila dostatočné doklady, z ktorých vyplývalo, že vykonáva poctivú prácu na území Slovenska, dožadovanie sa od žalobkyne iných

dokladov, ktoré boli uvedené v odôvodnení uznesenia krajského súdu v priebehu súdneho konania je oneskorené. Z odôvodnenia je možné konštatovať, že krajský súd sa pokúšal na účastníka konania ukladať povinnosti, ktoré mu podľa zákona neprináležia.

12. Žalobkyňa poukázala tiež na porušenie čl. 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia, ktoré malo vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že bolo podporené stanovisko, že jej práca mala marginálny charakter, kedy ZUS, ako inštitúcia miesta bydliska nie je oprávnená posudzovať pracovnú dobu žalobkyne vykonávanú na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej so slovenským zamestnávateľom.

13. Žalobkyňa ďalej poukázala na porušenie čl. 16 ods. 2, 3 a 4 v súvislosti s čl. 20 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009, týkajúceho sa vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 vo veci koordinácie systémov sociálneho poistenia, ktoré má vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že ostalo v platnosti rozhodnutie žalovanej, ktoré bolo vydané v priebehu nevhodne uplatniteľnej procedúry príslušnej legislatívy, pretože žalovaná vydala rozhodnutie o vylúčení žalobkyne z poistenia pred vydaním akéhokoľvek rozhodnutia prostredníctvom ZUS. Pritom iba v dôsledku správne uplatniteľnej procedúry určovania príslušnej legislatívy s prihliadnutím na čl. 16 in fine vykonávacieho nariadenia prostredníctvom inštitúcie podľa miesta bydliska - ZUS mohla podľa miesta výkonu práce žalovaná vydať napadnuté rozhodnutie.

14. Žalobkyňa mala za to, že žalovaná, ako aj poľská inštitúcia ZUS uviedli krajský súd do omylu, keď ZUS nesprávne určil pre žalobkyňu poľskú legislatívu v oblasti sociálneho poistenia napriek tomu, že bol povinný určiť podliehanie len slovenskej legislatíve. Proti tomuto rozhodnutiu ZUS podala žalobkyňa odvolanie na regionálny súd, a následne odvolanie na odvolací súd. To znamená, že určenie legislatívy, ktorej podlieha žalobkyňa, nie je konečné, lebo v dôsledku podania odvolaní sa pre žalobkyňu nikdy nestalo právoplatné ani účinné.

15. Žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok (správne má byť „uznesenie“) Krajského súdu v Žiline č. k. 29Sa/24/2020-47 zo dňa 03. septembra 2020, napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj prvostupňové rozhodnutie a vrátil vec Sociálnej poisťovni, pobočka Čadca na opätovné prešetrenie. Alternatívne navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol vo veci samej a skonštatoval, že žalobkyňa vzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti, ako zamestnankyni ďalšieho účastníka konania.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

16. Žalovaná vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že žalobkyňa v správnom konaní nevyužila všetky riadne opravné prostriedky tak, ako to ukladá § 7 písm. a) SSP, a preto krajský súd postupoval správne, keď predmetnú žalobu odmietol. V plnom rozsahu sa stotožnila s napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré považovala za vecne správne a navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

17. Žalovaná zároveň poukázala na to, že kasačná sťažnosť je zmätočná a nezrozumiteľná, keď žalobkyňa poukazuje na skutočnosti, ktoré krajský súd v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neuviedol.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g) SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v súlade s § 455 SSP bez pojednávania, a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná.

19. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je

dôvodná.

20. Podľa § 7 písm. a) SSP správne sudy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená.

21. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

22. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

23. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že:

- Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca rozhodnutím č. 46956-1/2013-CA z 15. októbra 2013 rozhodla, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnankyni ďalšieho účastníka konania od 09. februára 2012 podľa slovenskej legislatívy. Z doručeníek vyplýva, že predmetné rozhodnutie bolo doručené jednak žalobkyni a rovnako tak ďalšiemu účastníkovi konania,

- voči predmetnému rozhodnutiu podal ďalší účastník konania dňa 24. januára 2014 odvolanie,

- žalovaná rozhodnutím č. 14469-2/2015-BA zo dňa 21. septembra 2015 prerušila konanie o odvolaní ďalšieho účastníka konania do dňa presného a úplného zistenia skutkového stavu veci,

- následne žalovaná napadnutým rozhodnutím č. 11674-4/2019-BA zo dňa 06. mája 2019 zamietla odvolanie ďalšieho účastníka konania v celom rozsahu a potvrdila napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca.

24. Právomoc správnych súdov je vo všeobecnosti vymedzená v ustanovení § 6 SSP. Ustanovenie § 7 SSP negatívne vymedzuje právomoc správnych súdov, teda ustanovuje, čo správne sudy nepreskúmajú, ide o tzv. zákonnú enumeráciu absencie právomoci správnych súdov. Oproti veciam vyňatým zo súdneho prieskumu z toho dôvodu, že sa netýkajú preskúmania zákonnosti rozhodnutí, opatrení, iných zásahov, nečinnosti a ďalších vecí orgánov verejnej správy, sa veci upravené v § 7 SSP v zásade týkajú činnosti orgánov verejnej správy pri výkone verejnej správy. Dôvody pre vyňatie vecí uvedených v § 7 SSP zo súdneho prieskumu sú však predovšetkým procesného charakteru. Ide najmä o aplikáciu zásady subsidiarity súdneho prieskumu a negáciu tých verejnosprávnych vecí, pri ktorých nie je daný priamy dotyk na subjektívnych právach alebo sú spojené s inými než právnymi odbornými otázkami. Predmetné ustanovenie v písmene a) až h) obsahuje taxatívny výpočet konkrétnych druhov rozhodnutí, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu.

25. Podľa § 7 písm. a) pred bodkočiarkou SSP správne sudy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Povinnosť vyčerpať riadny opravný prostriedok je prejavom zásady subsidiarity správneho súdnictva založenej na preferencii odstránenia nezákonnosti prostriedkami administratívneho práva pred súdnym prieskumom. V tomto smere § 7 písm. a) SSP spresňuje identifikáciu subjektu, ktorý má povinnosť vyčerpať riadny opravný prostriedok. Týmto je vždy fyzická a právnická osoba ako účastník administratívneho konania a zainteresovaná verejnosť, ak má v administratívnom konaní oprávnenie na podanie riadneho opravného prostriedku, teda ak jej svedčí postavenie účastníka konania.

26. V predmetnom konaní mal kasačný súd preukázané, že proti prvostupňovému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca č. 46956-1/2013-CA z 15. októbra 2013 podal v zákonom ustanovenej lehote odvolanie len zamestnávateľ žalobkyne, t.j. ďalší účastník konania. Žalobkyňa odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu nepodala.

27. Žalovaná ako odvolací orgán v odvolacom konaní preskúmala odvolaním zamestnávateľa žalobkyne napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca č. 46956-1/2013-CA z 15. októbra 2013 a rozhodnutím č. 11674-4/2019-BA zo dňa 06. mája 2019 odvolanie zamestnávateľa v celom rozsahu zamietla a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, t.j. Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca potvrdila. V predmetnom konaní o sociálnej žalobe žalobkyňa, t.j. zamestnankyňa zamestnávateľa ako účastníčka administratívneho konania nevyčerpala všetky opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, t.j. zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Opravný prostriedok, t.j. odvolanie v prvostupňovom správnom konaní využil len zamestnávateľ žalobkyne.

28. Kasačný súd mal v zhode s krajským súdom za to, že nakoľko žalobkyňa nepodala voči prvostupňovému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca odvolanie, teda ako účastníčka administratívneho konania pred jeho právoplatnosťou nevyčerpala všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd záver krajského súdu, že žalobu žalobkyne bolo potrebné odmietnuť, považoval za správny, a preto kasačnú sťažnosť žalobkyne ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

29. Vzhľadom na dôvod odmietnutia žaloby krajským súdom a výsledok kasačného konania, sa kasačný súd námietkami žalobkyne uvedenými v kasačnej sťažnosti - ktorých obsah mimochodom vôbec nezodpovedal odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu - nezaoberal.

30. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobkyňi, ktorá v tomto konaní nemala úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanej ho nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

31. Toto uznesenie kasačného súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.